

Islám na prahu 21. stor. islám a Západ, muslimovia na Západe

Základná charakteristika súčasného islámu, politizácia islámu - „muslimská politika“, tradičionalizmus / „ortodoxia“, „intelektualizmus“: liberalizmus / sekularizmus, fundamentalizmus / islamizmus („aktivizmus“): smery a skupiny (prehľad a paradigm), Islám a Západ (Samuel P. Huntington a „stret civilizácií?“, Edward W. Said a „orientalizmus“), Islám na Západe (Európa, USA) a u nás (Slovensko, Česko, Československo).

Pramene

- AL-BANNĀ', Hasan, *Five Tracts of Hasan Al-Bannā' (1906-1949). A Selection from the Majmū'at Rasā'il al-Imām al-Shahīd Hasan al-Bannā'*, (eng. trans. & ed. Charles Wendell), „Near Eastern Studies vol. 20“, Berkeley – Los Angeles – London, University of California Press, 1978.
- CHOMEINI, Ajatollah, *Der islamische Staat*, (germ. trans. Nader Hassan & Ilse Ischerenska), Berlin, Union Verlag, 1983.
- KHUMAYNĪ, Rūh Allāh, *Islam and Revolution. Writings and Declarations of Imam Khomeini*, Berkeley, Mizan Press, 1981.
- Mítháq harakat al-muqáwwama` l-islámíja (*Hamás*), Filastín, 1. muharram 1409 Hidžrí – *The Covenant of the Islamic Resistance Movement (HAMAS)*, Palestine, 18. august 1988; on-line ed.: <http://www.yale.edu/lawweb/avalon/mideast/hamas.htm>
- QUTB, Sayyid, *Milestones: Ma'alim fi'l-tareeq*, Birmingham, Maktabah Booksellers and Publishers, 2006.

Literatúra

- BARŠA, Pavel, *Západ a islamizmus. Střet civilizací, nebo dialog kultur?*, Brno, Centrum pro studium demokracie a kultury, 2001.
- DEKMEJIAN, R. Hrair, *Islam in Revolution: Fundamentalism in the Arab World*, Syracuse - New York, Syracuse U.P., 1995.
- EICKELMAN, Dale F. & PISCATORI, James P., *Muslim Politics*, Princeton - New York, Princeton University Press, 1996.
- ENAYET, Hamid, *Modern Islamic Political Thought*, Austin, University of Texas Press, 1982.
- KEPEL, Gilles, *Boží pomsta. Křesťané, Židé a muslimové znova dobývají svět*, Brno, Atlantis, 1996.
- KROPÁČEK, Luboš, *Islámský fundamentalismus*, Praha, Vyšehrad, 1996.
- KROPÁČEK, Luboš, *Blízký východ na přelomu tisíciletí. Dynamika přeměn v muslimském sousedství Evropy*, Praha, Vyšehrad, 1999.
- LEWIS, Bernard, *The Political Language of Islam*, Chicago - London, University of Chicago Press, 1988.
- MARTY, Martin E. & APPLEBY, R. Scott (eds.), *The Fundamentalism Project*, 5 vols., Chicago, University of Chicago Press, 1991-1995.
- MENDEL, Miloš, *Islámská výzva. Z dějin a součastnosti politického islámu*, Brno, Atlantis, 1994.
- MENDEL, Miloš, *Džihád. Islámské koncepce šíření víry*, Brno, Atlantis, 1997.
- MENDEL, Miloš, *Náboženství v boji o Palestinu. Judaismus, islám a křesťanství jako ideologie etnického konfliktu*, Brno, Atlantis, 2000.
- MENDEL, Miloš, *S puškou a Koránem: Pojmy a argumenty soudobého islámského fundamentalismu*, Praha, Orientální ústav Akademie věd České republiky, 2008.

The Oxford Encyclopedia of the Modern Islamic World, 4 volls., J.L. Esposito (ed. in chief), New York, Oxford University Press, 1995.
 ROY, Olivier, *The Failure of Political Islam*, London - New York, I.B. Tauris, 1994.
 SAAD-GHORAYEB, Amal, *Hizbu'llah: Politics and Religion*, London, Pluto Press, 2002.

Smery, prúdy, tendencie

I.A. islamizmus / fundamentalizmus

I. „aktivizmus“ /
 „intelektualizmus“

I. B. sekularizmus / modernizmus

II. tradicionalizmus

Korene súčasného radikálneho islámu

„islámske sociálne hnutia“:

Wahhabizmus: Muhammad ibn 'Abd al-Wahháb.

Sanúsíja: Muhammad b. 'Alí as-Sanúsí.

Mahdíja: Muhammad Ahmad al-Mahdí.

Fulbské džihády a Usúman dan Fodio, Kavkaz a imám Šámil, Čína, Indonézia, atď.

Nahda:

Džamál ad-Dín al-Afghání, Muhammad 'Abduh, Muhammad Rašíd Ridá a salafíja

časopisy: *al-'Urwá al-wuthqá* a *al-Manár*

Islámsky fundamentalizmus / radikalizmus

Pokus o definíciu islámskeho fundamentalizmu, relevantnosť pojmu/pojmov, problémy, smery a vývoj.

MENDEL, Miloš, *Islámska výzva*, Brno, Atlantis, 1994, pp. 41-43.

„Co je to vlastně *islámsky fundamentalismus*? Tento pojem nemám příliš rád a nadále ho budu používat jen s ohledem na to, že v naší veřejnosti dostatečně zdomácněl a že koneckonců není po ruce žádný jiný pojem, který by popisovaný společenský jev vystihoval bezezbytku (...)“

V této knize budu pod pojmem fundamentalismus chápát mnohotvárný ideologický a politický trend ve společnosti islámských zemí, jehož nejníternějším rysem je propojit klasickou islámskou politickou teorii a její soudobé interpretace s víceméně spontánně vyjádřenou tendencí k opoziční politické činnosti a „nekonformnímu“ způsobu chování. Fundamentalismus je nesourodý a vnitřně bohatě strukturovaný projev života části v společnosti v dnešním islámském světě. Jde o široce procítovanou touhu po návratu k mravně ryzímu a osvědšeným „fundamentům“ při použití různých podob politické činnosti a celkového „okázale islámského“ společenského chování.“

KROPÁČEK, Luboš, *Islámský fundamentalismus*, Praha, Vyšehrad, 1996, pp. 31-32.

„Fundamentalismus se zakládá na strohém přesvědčení o majetnictví pravdy.

Vyznačuje se neúprosností, nesnášenlivostí a tvrdostí srdce. Z Koránu si úcelově vybírá jen některá téma a symboly. Od morálněprávních úvah, zaměřených silně kriticky zvláště proti západním kulturním vlivům, přechází k tvrdému jednání proti jinak smýšlejícím. Kolísá mezi skutečnou religiozitou a radikálnimi kulturními projevy a tendencí ke zpolitizování.

V jeho ideologickém poli se formuje užší proud politického islámu, islamizmu, s celospolečenskými cíli ustavení totalitního islámského rádu.

V krajních polohách islamizmus sahá k násilí a projevuje sej ako extermismus či terorismus. Z hlediska islám ujde o heretické vybočení, o novodobé, násilne orientované sektářství.“

„Politický islám“ a islamizácia spoločnosti (zhora či zdola?), *da^cwa wa džihád*.

„Noví“ islámski intelektuáli-aktivisti a „islámsky poriadok“ (**nizám al-islámi**) a „islámsky obrat“.

Asociácia muslimských bratov (*Džamá^cat al-ichwán al-muslimín*)

Egypt: založenie a začiatky,

Hasan al-Banná, ďalší vývoj a Sajjid Qutb a *Milníky na ceste (Ma^cálím fí taríq)*, druhá a tretia generácia muslimských bratov (Hasan Hubajdí, ^cUmar Tilimsání a ďalší), „Zvláštny aparát“.

Egypt: skupiny „priamej akcie“:

at-Takfír wa 'l-hidžra (Ahmad Šukrí Mustafá),

Džamá^cát islámíjja (^cUmar ^cAbd ar-Rachmám),

zoskupenia *al-Džihád*.

Sýria (*Sa^cíd Hawwá*, ^cAbd al-Fattáh Abú Ghubba);

Jordánsko: Front islámskej akcie (^cAbd ar-Rachmán al-Chalífa, ^cAbd al-Latíf al-^cArabíját, Isháq Farhán)

Palestinský islámsky radikalizmus

Hamás (Ahmad Jásín, ^cAbd al-^cAzíz ar-Rantisí, Chálid Miš'ál, Mahmúd az-Zahhár)

Džihád al-islámí fí Filastín (Fathí aš-Šiqáqí, Ramadán ^cAbdalláh Šalláh)

Hizb at-tahrír al-islámí (Taqí ad-Dín an-Nabhání)

ŠÍ^cA

Irán: „Islámská revolúcia“, *ájatolláh* Rúholláh Chomejní a *welájet-e faqíh* (arab. *wiláyat al-faqíh*, vláda „duchovenstva“, doslova: vláda „duchovného“, export revolúcie, súčasné íránské „reformy“ (^cAlí Chamenei, Muhammad Chatámí, Mahdúd Ahmadinedžád, Mír-Hossein Músawí a „reformisti“).

Irak: Strana *Da^cwa* (Muhammad Báqir as-Sadr) ^cAlí as-Sistání, Muqtadá as-Sadr.

Libanon: hnutia *'Amal* (Músá as-Sadr, Nabíh Berrí) Muhammad Husajn Fadlalláh a *Hizballáh* (Hasan an-Nasralláh).

Pan-islamizmus a snahy o vytvorenie „celosvetovej islámskej ummy“

neo-salafíja, neo-wahhábíja, džihádí hnutia

Militantné radikálne islámske hnutia a svetová politika (Afganistan, Somálsko, Sudán, Bosna, Čečensko, atď.).

Usáma b. Ládin a hnutie *al-Qá'ida*
 (^Abdulláh ^Azzám, Ajman az-Zawáhirí, Abú Mus^ab az-Zarqáwí).

Islám a muslimovia vo Veľkej Británii, vo Francúzku, v Nemecku a inde, „džihádisti“ (napr. Abú Qatáda al-Filastíni) a Euro-islám (Táriq Ramadán). Islám v ČSR (Muhammad ^Abdulláh Brikcius, Muhammad ^Alí Šilhavý) ČR (Muníb Hassan ar-Ráwí) SR (Muhammad Safwán Hasna) v Strednej Európe.

USA, Izrael, Palestína, „medzinárodný boj s terorizmom / islámsky terorizmus“, „bezpečnostná politika“ a „ríša zla“.

Orientalizmus a Edward W. Said, Samuel P. Huntington a „stret civilizácií“

TEÓRIE „ISLÁMSKEHO ŠTÁTU“ (*DAWLA ISLÁMÍJA*)

Základná typológia:

Abú al-Hasan al-Máwardí, Muhammad Rašíd Ridá, Abú ‘l-A^lá al-Mawdúdí, Sajjid Qutb, *Hizb at-tahrír al-islámí* a iní.

- (I.) sunnitský kalifát (*chiláfa*),
- (II.) ší^itský imámát (*imáma*) a
- (III.) cháridžovská „*umma*-centrická“ konštrukcia.

(I.) SUNNITSKÝ KALIFÁT (*CHILÁFA*)

Prvou zásadnou otázkou je určiť **kritériá toho kto a za akých podmienok môže sa stať kalifom / imámom muslimskej ummy**. Tých je celkom sedem. Kandidát musí byť:

- (1) **Muslim.**
- (2) **Muž.**
- (3) Musí mať **dôkladné znalosti islámu**. Podľa niektorých teoretikov musí byť *mudžtahidom*, teda schopný vyniesť samostatný ortiel s použitím *idžtihádu* (vlastného úsudku) v sporných otázkach islámu.
- (4) Musí byť **spravodlivý, udatný, dobrých mravov a pravdovravný**. Musí byť tiež **slobodný** (nemôže byť otrokom).
- (5) Musí byť **fyzicky a psychicky zdravý** (celý, úplný), nemôže byť nijakým spôsobom hendikepovaný.
- (6) Mal by mať **politické, vojenské a administratívne skúsenosti**.
- (7) Musí **pochádzať z kmeňa Qurajš.**

Druhá otázka znie: **akým spôsobom by mal byť kalif zvolený?** Tu sa ponúkajú tri možnosti:

(1) **Výber (ichtijár)**, pričom nástrojom takéhoto aktu by mala byť *madžlis aš-šúrá* („konzultačná rada“), zostavená z popredných členov *ummy*: *ahl al-hall wa ’l-’aqd* („tí čo spájajú a rozvádzajú“). al-Máwardí ešte uvádza, že v prípade absencie *madžlis aš-šúrá* a kalifa zároveň, by sa mala rozdeliť *umma* na dve časti, pričom by prvá skupina tvorila radu, zatiaľ čo v druhej by boli kandidáti na post kalifa.

(2) Úradujúci kalif môže tiež **vymenovať svojho nástupcu** s výhradou, že jeho výber je následne schválený *ummou*, a v prípade odmietnutia, t.j., keď nie je potvrdený kalif úradne **prísahou vernosti a poslušnosti (baj’ah)** zo strany muslimov, je treba presne uviesť všetky dôvody odmietnutia.

(3) Tretia možnosť sa opiera hlavne o neskoršiu interpretáciu al-Máwardího a figuruje len ako „núdzové riešenie“. Ide o prípad keď **za absenciu kalifa / imáma** by sa niekto svojvoľne ujal tohto úradu. Takýto kalif môže byť tiež legítimny v prípade, že (a.) **splňuje vyššie uvedených sedem predpokladov** a (b.) **naplňuje poslanie kalifa** v čele *ummy*, t.j. sleduje blaho muslimskej pospolitosti a nakoniec je všeobecne akceptovaný ľuďmi.

U al-Máwardího je ešte evidentné, že **naraz môže viesť ummu len jeden legítimny kalif / imám**. Tento „pravý imám“ a legítimny kalif musí viesť spoločenstvo muslimov tak, aby:

- (1) **Uchoval „pôvodnú podobu“ islámu** v duchu prvých muslimov (*as-salaf al-umma*), zároveň **zabránil zavedeniu „neprípustných novôt“ (bid’ah)**.
- (2) Musí **uviesť právo do platnosti** a uplatňovať ho.
- (3) Musí **sa starat o blahobyt a verejný blaho (maslaha)**, **práva a bezpečnosť** každého muslima.
- (4) Musí **brániť islámske územie (dár al-islám)**, najmä jeho hranice, dbať o jeho integritu a jednotu.
- (5) Musí **dbať o dodržanie šari’e** a starat sa o to aby bola uplatňovaná spravodlivá politická prax (*sijásah*).
- (6) Musí viesť **obrannú vojnu (džihád bi ’s-sajf)** proti agresorom a vládam, ktorí bránia šíreniu islámskej misii (*da’wa*) na svojom území.
- (7) Musí sa starat **o výber a redistribúciu** náboženskej dane (*zakát*) a iných štátnych príjmov.
- (8) **Menuje vládnych úradníkov** a dbá o to aby títo vykonávali svoju úlohu svedomite a čestne.
- (9) Musí sa starat **o finančné zabezpečenie** vládnych **úradníkov a úradov**.
- (10) Musí **sa aktívne podieľať na vláde**, starat sa o politickú administratívu, ako najvyššia politická inštancia a vodca (*za’ím*), a riadiť muslimskú náboženskú komunitu (*milla*) ako *imám*.

(II.) ŠÍ’ITSKÝ IMÁMÁT (IMÁMA)

Ší’itský *imám* / kalif musí pochádzať z *ahl al-bajt*, presná klasifikácia môže byť rozdielna podľa jednotlivých smerov.

(III.) CHÁRIDŽOVSKÁ „UMMA-CENTRICKÁ“ KONCEPCIA

„kalifom môže byť i habešský [čierny] otrok aj keby mal odrezaný nos.“

Cháridžovci nikdy neuznali ani právo *ahl al-bajt* a damaských či sunnitských kalifov na vedenie dynastickom princípe, no ich nepočetnosť im nikdy neumožnila širšie presadiť slobodnú voľbu kalifa-*imáma-amíra*.